

VIROLET

UN CAPELL D'ALTA NOVETAT

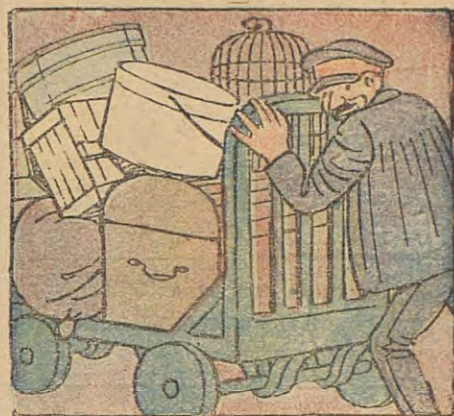
(per Apa)

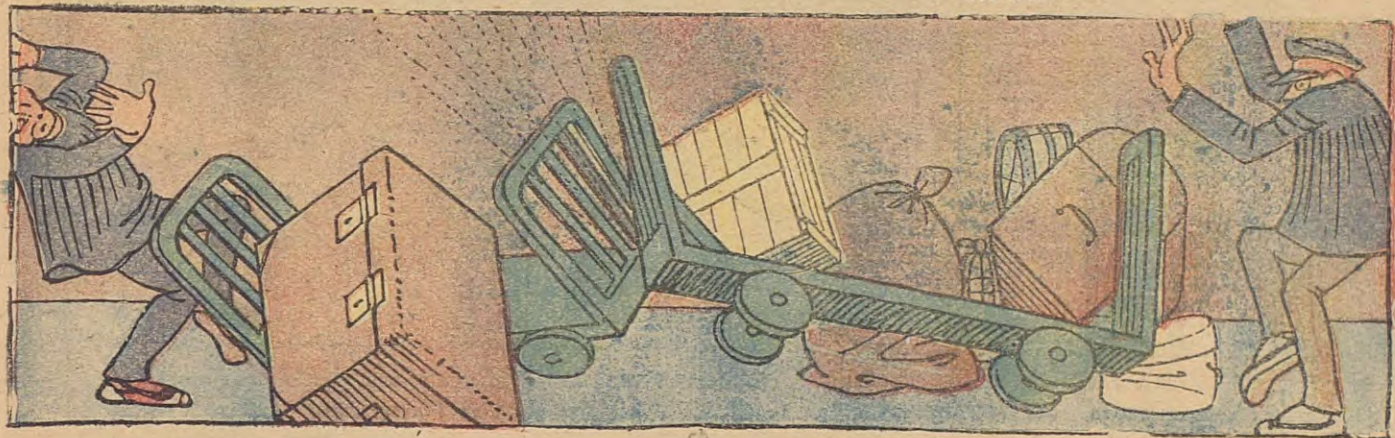
Una acreditadíssima modista de capells acaba de confeccionar-ne un de preciós, destinat a una bona parroquià de «fora».

I recomanant a l'aprenenta que tingui molta cura en conduir-lo, la noieteta el porta a l'estació perquè el facturin.

Com que ja es comprèn que «airo» és cosa «fràgil», el mossò del carretonet el carrega junt amb maletes, baguls, etcètera.

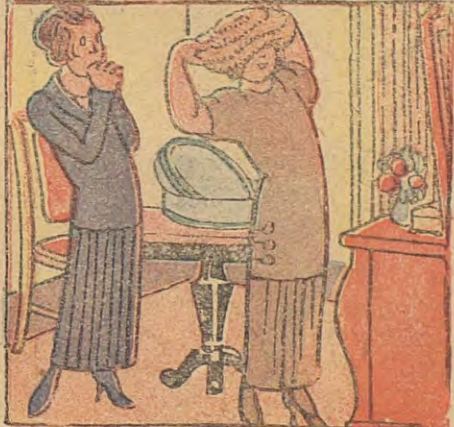
Una distracció tothom la pot tenir, i un mossò d'estació encara més. Badant, badant, dos carretons que anaven contra direcció, topen amb certa força i... pataplum! Tot cau a terra en una confusió espaiosa.

La capsa del capell ha quedat convertida en un acordeó. El mossò prou voldria esmenar el disbarat, però no sap com fer-ho.

Sortosament, porta una ensaimada de Mallorca, la capsa de la qual resta sencera. I, ple de bon zel, se li acut canviar les capses.

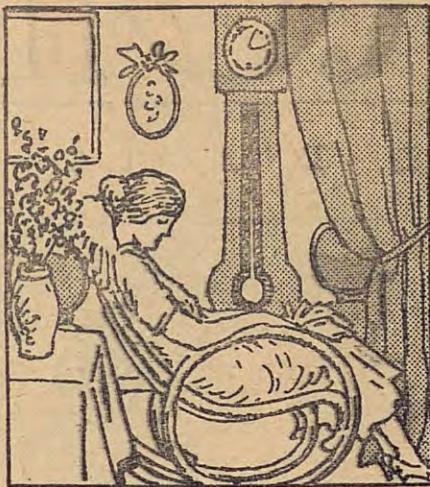

La senyora de «fora», en rebre el capell (?), resta encantada: «Sempre ho he dit — exclama — que té un gust exquisit la meua modista!»

L'EMPRESSARI HEROIC

A veure una dansarina
que té molta nomenada,
tota la gent s'encamina.

Però a l'hora d'acudir,
com que té molta galvana,
ella que es posa a dormir.

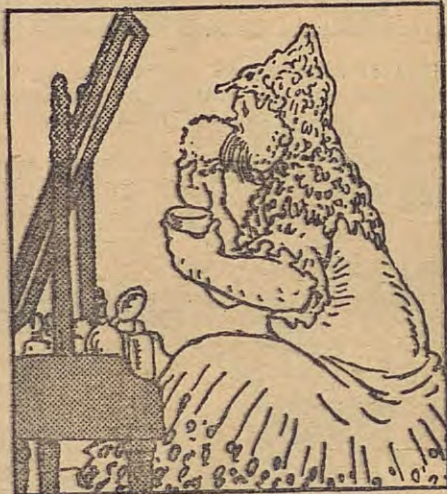
L'empresari està cremat
Perquè veu que passa l'hora
i ella no s'ha presentat

Oh! i el públic, amb raó,
ja comença a esvalotar-se
perquè no alcen el teló.

Desesperat, l'empresari,
vol salvar la situació
amb un recurs temerari.

Corra a vestir-se al moment
i a substituir es disposa
a la dansarina absent.

Però amb la precipitació
l'home s'oblida el bigoti
i així surt a fer funció.

Sens dubte per eixa falta,
(ja que l'home ho feia bé)
molt el públic se li exalta...

...i me'l deixen tot macat.
Es així que el món premia
a la bona voluntat!

E L L A M I N E R A T R A P A T

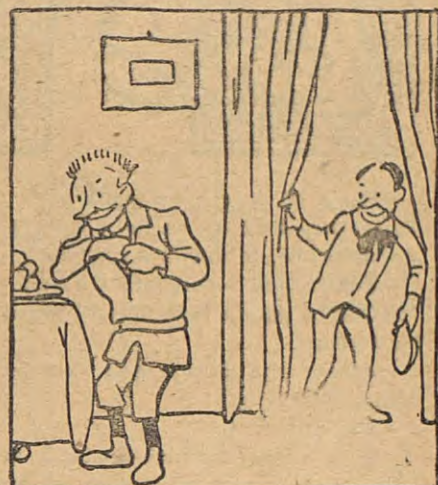
per Cornet

Un dia, els pares d'en Trapella van ren convidar a dinar al company d'aquest, en Xiribiri. I per tal d'obsequiar-lo esplèndidament, compraren una gran plàtera de dolços.

Com que en Trapella era molt llaminer, es va dir: —«Si no procuro arregar abans tots els dolços, a l'hora del repartiment, me'n tocaran pocs. Cal aprofitar l'ocasió, ara que ningú no em veu».

I, tal dit, tal fet. Se'ls ficà a la pitrera, mes, encara que va dissimular tot el possible, no pogué evitar que en Xiribiri el veiés des de la sala propera, en el moment que arribava.

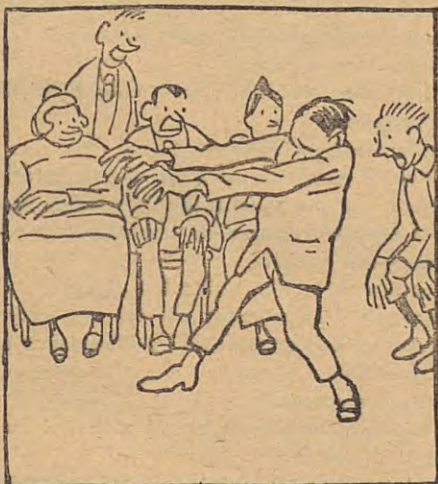
En ésser a l'hora dels postres i en portar els dolços a taula, la mare d'en Trapella quedà com qui veu visions. El seu fill exclamà, amatent: —«En Xiribiri se'ls ha menjat». —«Caram, quin llaminer!»

Acabat l'àpat es reuniren tots en la sala, i la mare d'en Trapella, molestada per la feta dels dolços, digué a en Xiribiri: —«Veiam, tu que ets tan eixerit, si fas quelcom d'extraordinari i que tingui gràcia!»

En Xiribiri es col·locà en mig del rotlló que formaven els convidats i digué: —«Ara faré un joc de mans molt curiós. Tots sabeu que m'he menjat els dolços. Doncs ara faré que passin de la meua panxa...»

...a la pitrera d'en Trapella. Pels «polvos» de la Mare Celestina... una, dues... tres... passin! Mireu com ha succeït tal com us he dit.

Efectivament. El cas resultava extraordinari. Regirada curiosament la pitrera del fill de la casa, es trobaren tots els dolços que faltaven a la plàtera. No cal dir que la distingida concurrència...

...ovacionà llargament l'enginyós Xiribiri. Tampoc cal fer constar que en Trapella quedà tot escorregut en veure l'èxit del seu company... i en notar que els dolços se li escapaven per culpa de la mentida.

LA VENTAFOCES

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Sí, ja ho sé que no podia ésser d'altra manera—féu la Roserblau.—Però si no ho hagués pogut veure pels meus mateixos ulls, la mania no m'hauria deixat. I, encara...

—Encara, què?—preguntà Girassol.

—Que bé podria ésser que hi hagués anat al ball i ja en fos tornada...

I donant una mirada a la Ventafocs, murmurà, plena de dubtes altre cop:

—S'hi sembla tant!...

—Quin entossudiment!—exclamà la marastra.

I la Girassol, per acabar d'un cop amb tant de dubte, digué a la seva germana:

—No pateixis més, dona. Mira la feina que ha fet i ho sabràs si hi ha anat o no al ball. Amb les lleties triades ho podràs saber, dona!

—Tens raó—féu la Roserblau.

I avençant novament cap a la llar de foc, digué:

—Veïam, Ventafocs: Quantes lleties has triat mentre érem fora?

—Vós mateixa ho podeu veure, damisel.la—li digué, mostrant-li el perol.

Però la Roserblau, abans que mirar el perol no es podé estar de mirar-se-la a ella, i no podé estar-se de murmurar:

—La cara, la veu, tot, tot... Diria que és la mateixa princesa!

Després, mirant el perol exclamà tot d'una:

—Però, si les ha triades totes!

—Totes?—exclamaren a un temps la marastra i la Girassol.

I no podent s'ho creure, avençaren per assegurar-se'n per elles mateixes.

—Com ho ha pogut fer?—es preguntava la marastra.

—Qui s'ho havia de pensar!—exclamava la germanastra gran, tota sufocada.—Si no ho veiés no ho creuria.

Llavors, la marastra, adonant-se d'en Fidel i en Badinet, exclamà, assenyalant el primer:

—Això ja s'entén! La deu haver ajudat aquest vellot.

En sentir aquest tractament en Badinet no podé estar-se de dir a en Fidel, a cau d'orella:

—Em sembla que la vella es deu haver enamorat de vós, perquè us ha dit vellot.

—El que es veu, que no vénen gaire contentes del ball — comentà en Fidel.

Mentrestant, la Ponceïlina, veient que elles no sabien deixar-se de mirar-la i remirar-la, pensava: «No tenen repos. Si ho podessin saber de cert, em matarien!».

—I, fa molta estona que estàs llesta de la feina? — li preguntà la Roserblau.

I en Badinet li respongué, amatent:

—Sí, damisel.la; des de que l'ha acabada.

—Li pregunten a ella i no a tu! — reptà la gran.

I la Roserblau repetí:

—No sents, Ventafocs, el que et pregunto? Fa estona que l'has acabada la feina?

—Si la trobeu feta com m'havia manat, què més voleu?—respongué la Ponceïlina.

Llavors la Roserblau, cada cop més dominada pel dubte, perquè com més la sentia parlar més li recordava la veu i les maneres de la famosa princesa del ball, li digué:

—T'ho vull dir, Ventafocs. Al ball ha vingut una prin-

cesa... Quina princesa! Era formosa com el sol; una estrella li brillava en mig del front, i portava un vestit! Quin vestit...

Despitada la Girassol per la complaença amb la qual la Ventafocs escoltava aquestes explicacions, no va poder deixar de fixar-s'hi:

—T'hauries mort d'enveja si la haguessis vista, tu que ets tan envejosa.

I, esclatant a riure sorollosament, afegí:

—I la germana que deia si eres tu la princesa! Digues, digues, si eres tu, que no estaria tranquila la germana.

I veient que la Ponceïlina es quedava silenciosa, insistí, d'un to imperatiu:

—No sents el que et dic? Respon: Eres tu?

Llavors la Ponceïlina, abaixant els ulls, tota modesteta i decantant el cap graciosament, respongué:

—Potser sí, potser no; potser sí que era jo:

—No la senti, la vanitosa! — exclamà la Girassol en sentir aquestes paraules.

I la marastra, més indignada encara, li cridà:

—Descarada i pretensiosa! No tindrem més remei que tancar-la al celler per sempre més a aquesta presumida!

La Roserblau, que no s'ho sabia acabar, li digué:

—Com podies ésser tu, si el vestit que duia la princesa valia més or que tu no peses?

I la gran, treient foc d'indignació pels ulls hi afegí:

—Gosaries a dir que eres tu la que portava aquella rica roba i aquells joiells tan preciosos? Veïam, respon si et plau.

—Potser sí, potser no; potser sí que era jo — repetí la Ponceïlina amb el seu mateix posadet,

—A la gruta tot seguit! — cridà la marastra, anant per agafar-la.

Però en Fidel, que ja feia estona que havia de fer els majors esforços per contenir-se, es posà al davant de la Ponceïlina exclamant:

—No aneu tan depressa, missenyora, que la gruta és tançada i la clau podria ésser que fos perduda.

—En Badinet la buscarà i la portarà—ordenà la marastra.

—Qui, jo?—exclamà en Badinet, començant a perdre-li el respecte.—La meva obligació és portar cues i no claus.

—Em desobeïu?—féu la marastra.

—Jo em guardaré prou de semblant cosa—féu en Fidel, amb sorna, saludant pregonament.

—Doncs, dic al soterrani!—cridà la marastra.

Però aquest cop fou la germanastra gran que la deturà:

—Esperau-vos, mare, que ho vull acabar d'aclarir, perquè veig encara el dubte pintat a la cara de Roserblau.

—Ben cert que sí...—féu aquesta.

La Girassol s'encarà amb la Ponceïlina i li digué:

—Cal que hakis perdut l'enteniment per fer una resposta com la que acabes de fer-nos; o tal volta és que ho has somniat que havies anat al ball.

Llavors la Ponceïlina respongué:

—Potser sí que ho he somniat que anava al ball i que el príncep no ballava sinó amb mi.

—No veieu quins somnis de tenir, la vanitosa!—exclamà la Girassol.

—Perdoneu, damisel.la.—Els somnis una no se'ls fa.

Però es somnia sovint el que el cor desitja—féu la germanastra.

—Perdoneu, damisella: no pas sempre. Perquè jo no desitjo pas ésser servida per tan altes dames com sou vosaltres i diria que he somniat que una i altra em portàveu el ròssec del vestit.

En sentir això, la Girassol esdevingué pàl·lida d'ira, i agafant la Poncellina pel braç fins a fer-li mal de tan fort que l'oprimia, li cridà a la cara:

—Això has somniat! Torna-ho a dir que et dúiem el ròssec, desgraciada! Es que vols donar a entendre que eres tu a veritat la princesa a la qual hem portat el ròssec per voluntat nostra?

—Per què ho pregunteu tant, si tampoc no m'heu de creure? —respongué la Poncellina.

—Però és cert que vols dir que eres tu aquella a la qual hem portat el ròssec? Dignes, t'ho manol!

—Si m'ho maneü... —respongué la Poncellina. —Què us diré jo. Potser sí, potser no, potser sí que era jo.

—Això és insufrible! —cridà la Girassol.

—Per què et rebaixes parlant tant a una miserable Ventafocs? Que no la veieu, la jugada? Ella s'haurà assabentat del que ha ocorregut al Palau, i ara ens voldria fer creure que ella també hi era.

—Però qui le n'haurà assabentada del que ha passat a Palau? —féu la Girassol.

—Això rail Aquest vellot —respongué la marastra.

—Va per vós, altra vegada, Fidel —li digué en Badinet, rient.

—O bé, aquest estaquirot —acabà la marastra assenyalant en Badinet.

—Va per tu, arr, noil —li féu en Fidel, tornant-li la pilota.

—Doncs, que no digui ella mateixa com ho sap tot això del ball —torrí la Girassol. —No sents el que dic? D'on ho has tret això del ròssec? Amb qui has parlat?

Però la Poncellina no responia.

—Deixa-la per mi que ho haig de complir tal com ho he promès. Ja veuràs jo com la faré respondre. Porteu-la al soterrani i que visqui allí a pa i aigua fins que respongui.

I dirigint-se autoritàriament a en Fidel, li manà:

—Agafa-la i a baix!

Però en Fidel, fent una d'aquelles salutacions que acostumava, respongué:

—Vós podeu manar com bé us sembli; que jo em guardaré prou de dir-vos que de primer m'hauríeu de fer agafar a mi, i que encara que em mateu sin no faria el que em maneü.

—Doncs tu m'obeïras. Agafa-la i al soterrani — repetí la marastra, adreçant-se a en Badinet.

—Qui jo? —respongué aquest amb molt desembaràs — Que jo l'agafi? Potser sí, potser no; però ja podeu estar certa que no ho faré pas jo!

La indignació de la marastra i les seves filles ja passà fora de mida.

—Ah, sí? Us rebeieu contra la vostra mestressa? — exclamà la Girassol — Està bé. Jo mateixa executaré les ordres de la meua mare.

I s'avençà per agafar la Poncellina, solament que és trobà amb en Fidel i en Badinet que s'havien posat al seu davant emparant-la.

—No aneu tan depressa — féu en Fidel disposat a defensar la Poncellina contra la crueltat d'aquelles dones.

Però, en el mateix moment, el redoblar d'un timbal es deixà sentir molt proper.

—No sentiú? — exclamà en Fidel, tot sorprès — Son els soldats del rei, si no m'erro.

Encara no acabava de dir-ho que ja es sentien al carrer els crits de la gent aclamant el príncep.

—Visca el nostre príncep!

—El príncep! — exclamaren a un mateix temps la Girassol, la Roserblau i la marastra.

Aquesta, obrint ràpidament la porta de la cuina per veure el que passava, tornà tot seguit, exclamant:

—El príncep ve cap aquí!

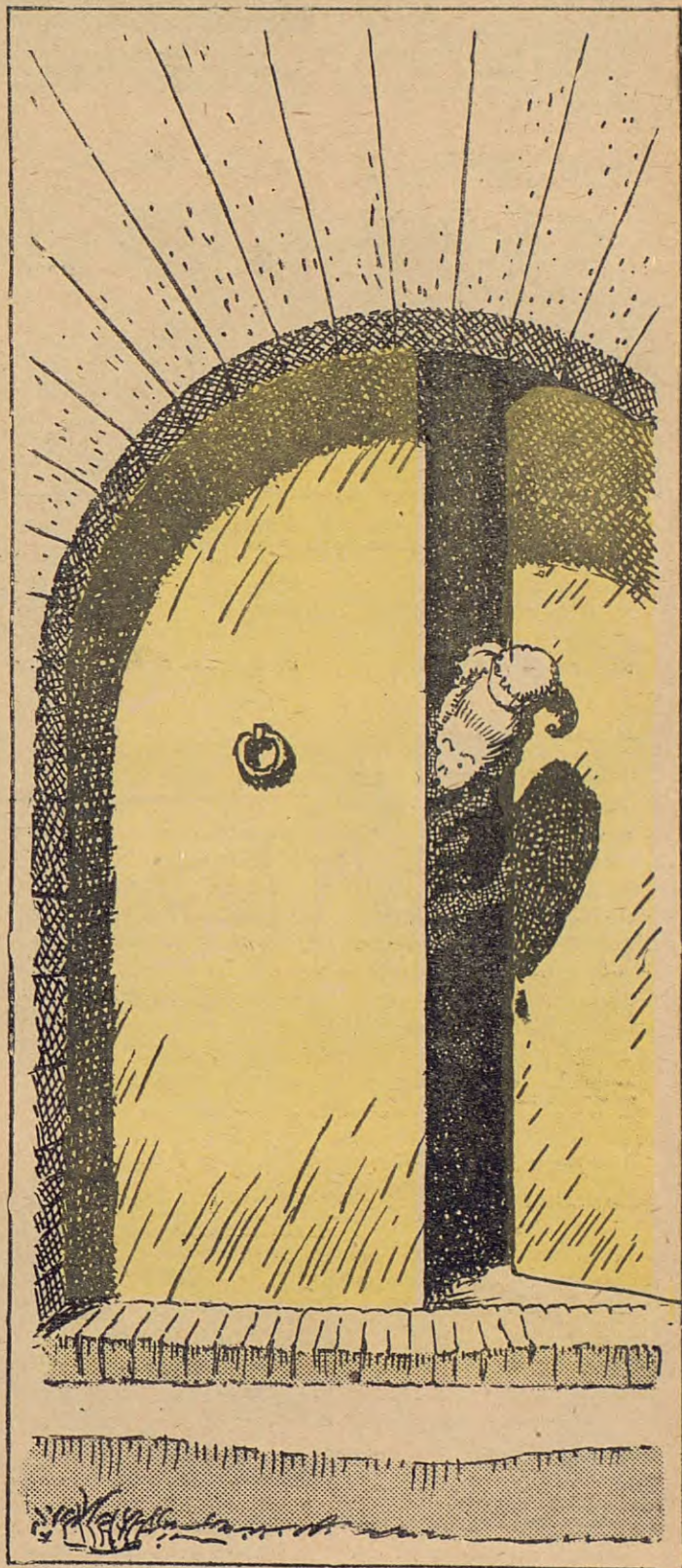
Uns instants després, el príncep entrava, seguit de nobles i soldats.

Girassol en veure'l, enretirà d'un cop de colze la seva germana, dient-li:

—Aparta't, que jo l'haig de rebre primer. Jo sóc la gran.

Al mateix temps, la marastra es situava de manera que amb la seva faldilla de grans bufats ocultava la Poncellina als ulls dels que acabaven d'entrar.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 373.—TERESINA CASTELLA.

Núm. 374. — VICENTS M. C.

Núm. 375. — PILAR RIERA.

Núm. 376. — JOAN CARBONELL.

—No deus tenir pois, que fas les ratlles molt tortes.
—Tens raó, ara acabo de respatllar-me.

Núm. 377. — PERE BANAL.

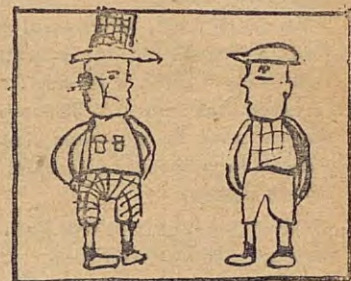
L'àvia: — Mira, Vicents, aquests pressacs són del carrer de Bonavista.
El nét:—Que Santa Lúcia li conservi.

Núm. 378. — RICARD AMO.

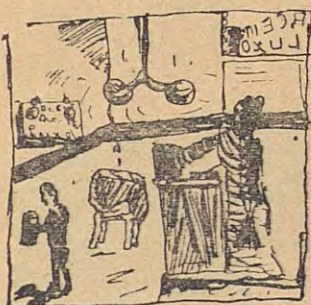
—Què dius? Que ja t'ha pagat en Quim? Si crec que sempre et costava molt de cobrar?
—Oh, és que aquest cop m'ha pagat amb la mà.

Núm. 379. — JOSEP FARRAN.

—Joan: Que t'agradaria ésser més?
—Jo, rei. Perquè a casa no em clavarien bufetades.

Núm. 380. — JOAN PUIG.

—Nen, aquest duro es sevillà.
—Les olives també ho són de les sevillanes.

Núm. 381. — S. MIRALLES.

CONTRACTANT-SE AL LICEU
—Jo he cantat a l'escala.
—A l'Escala, el millor teatre del món?
—No, vull dir a l'escala de la catedral.

Núm. 382. — F. BALDAURA.

—Pau, què ho fa que ronquin els budells?
—Oh, és que deuen dormir.

Núm. 383. — JAUME FERRER.

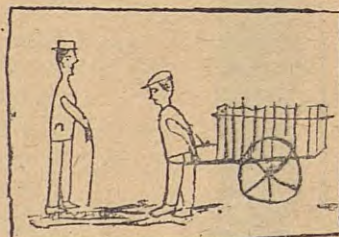
—I tu, què vols beure? T'ho pago.
—No tinc sed.
—Es estrany!
—Saps el què podries fer? Pagarme una americana, que aquesta que duc se m'està fent molt vella.

Núm. 384. — JOSEP M. MORA.

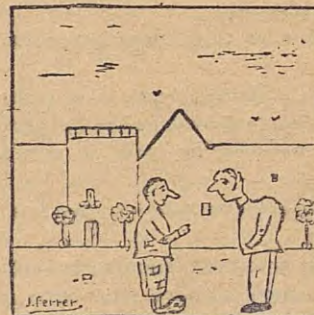
—Escolta, Joanet: em vols deixar un tros de secant?
—Noi, no te'l puc deixar perquè no el vull fer a trossos.

Núm. 385. — JOAN BAIXAS.

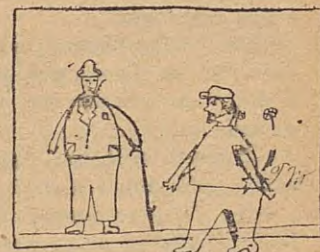
—Hola, Manuel: On tens el burro?
—Me l'he hagut de vendre per comprar-li les garrofes.

Núm. 386. — J. MASALLES.

El pobre: —Una gràcia de caritat.
El gaperut: —Déu us faci bé, germà.
El pobre: — A vós us hi té de fer de bé perquè a mi ja m'hi ha fet.

Núm. 387. — JOSEP PALAU.

—Escolta, Joanet: Em vols deixar un duro?
—Un duro, no pot ésser.
—Doncs deixa-m'eu dos.

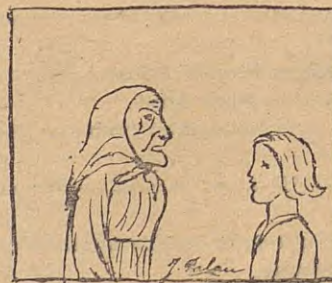
Núm. 388. — ANTONI RIBO.

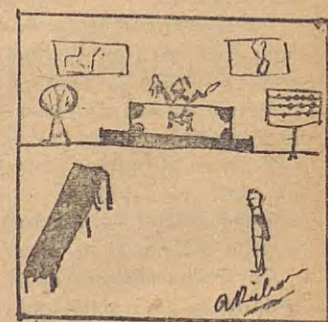
—Però, per què et banyes amb paraigües?
—Perquè està molt núvol i podria ploure.

—Noi, avui hi guanyarem.
—Per què?...
—Perquè hem pagat per veure un partit de futbol i veurem futbol i boxa

—Ai, àvia. Que és estrany que essent vostè tan vella encara no li hagin sortit les dents!

—A Inglaterra, com se diu d'un senyor?
—Mister.
—I d'una senyora?
—«Mistera».

D. Pep fè un pessebre aspira

Per guarnir el naixement

Amb el vent el molí anava

FRASE-FETA

ENTRETENIMENT

10^a

11^a

12 13 14 15 16 17

18^a

19^a

20^a

21^a

22^a

23^a

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

JEROGLÍFIC

Per als nois de Girona

La solució del concurs que es va celebrar a Girona amb motiu de l'exposició «VIROLET», és la següent:

LA HISTORIETA DE MES DURADA, ES LA DEL «FRARE I L'ESTALACTITA», D'APELES MESTRES, PERQUE DES DEL PRIMER QUADRET A L'ULTIM HAN D'HAYER PASSAT FORÇOSAMENT ALGUNS MILERS D'ANYS PER DONAR LLOC A LA FORMACIO DE L'ESTALACTITA.

Han enviat la solució exacta i per tant com a premi convingut, tindrán la subscripció gratuïta de tot l'any 1924 al «VIROLET», els nois següents:

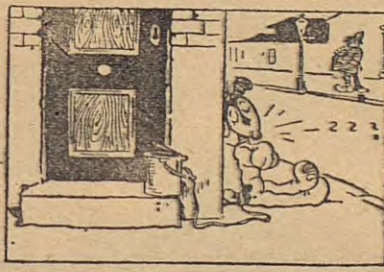
Eduard X. Riera, Vista Alegre, 12; Joan Montsalvatge, Progrés, 4, primer; Catarina Verdagué, Rambla Alvarez, 7, primer; Ferran Rahola, Rda. Ferran Puig, 9, tercer, segona.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

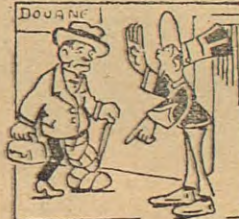
RODOLINS INCOMPLETS: 1.—A sota d'una palmera «descansa en Josep Sirena». 2.—Un xicot molt poca pena «li enganxa un drap a l'esquena». 3.—I un bon vingut de muntanya «li ha donat un cop de banya». FRASE FETA: Tirar el barret al foc. ENTRETENIMENT: Un ocell estrany. JEROGLÍFIC: Lo que dit es fa, de dia es veu.

Després de la correguda...

...reposa molt satisfet.

—Ep! No pot passar sense ésser revisat per la duana.

—Li tinc de desembarcar la cama, doncs podria portar-hi contraban.

Li han omplert el pot de llet...

...i al punt se l'ha beguda.

—Però, si no té mal a la cama, per què la porta embenada?

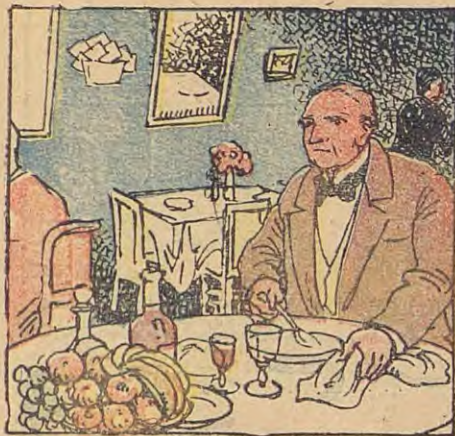

—Ja! ja! ja! Un anunci! Quina cosa més ben pensada!
—El bon anunciant se les pensa totes.

HISTORIA D'EN FELIUET (3.ª part)

acabament

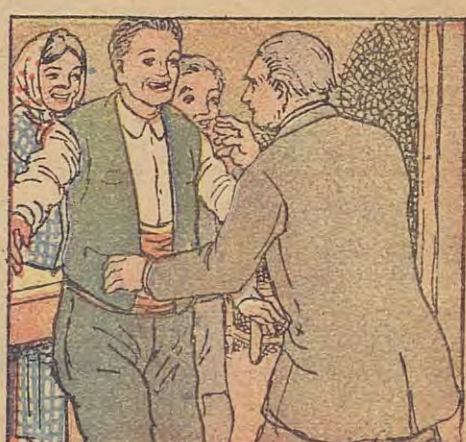
(pe. Miret)

Un cop reconegut, Mr. Puigvert obsequià els seus antics companys amb valuosos presents. I cercant i recercant, descobrí que els seus parents havien anat a raure a un poble dels voltants de Tàrraga. Un cop en aqueixa població i tot dinant, se li ocorregué...

...una idea per provar si els seus parents eren bona gent. Com que no sabia del cert en quin poble eren, passà cinc o sis dies fent preguntes d'un mas a l'altre fins que li donaren l'adreça exacte. També s'enterà que a tota la família els deien «els setrillers».

Coneixent ja fixament el lloc on vivien, posà en pràctica la idea de temps madurada. Es vestí ben modestament per tal de no semblar el que era i deixant l'auto i el xofer a la fonda, s'encaminà al mas dels «setrillers», on vivia en Lari, el noi gran.

Tot seguit d'arribar, es donà a conèixer. Els seus parents havien tan ben après la historia del naufragi, que quedaren parats de veure'l viu. Ell els explicà com s'havia salvat i com després de molts anys d'aventures, retornava a la família on suposava que seria...

...ben acollit. — «Jo, — afegí — he treballat molt, però he guanyat tan poca cosa, que amb prou feines tinc per mantenir-me». — En Lari s'excusà de complaure'l, pretextant que les collites eren dolentes, que ja tenien molts mals de cap... i acabà insinuant que potser en Bieló, el seu germà...

...racolliria. Quin desengany, pel bon repatriat! Però volgué fer la prova amb l'altre germà, encara que temia igual resultat. Però l'acolliment del petit fou ben diferent. — «No us amoïneu — exclamà — que, encara que no som rics, no us deixarem patir. No en caldria d'altre, com hi ha món!».

Mr. Puigvert, després de tants anys de viure sol, s'enterní amb aquella rebuda tan cordial, i acceptà de viure amb ells. Transcorrent el dinar, explicà les seves aventures i en acabar afirmà, amb la natural i agradable sorpresa dels parents, que era riquíssim, però que no havia volgut dir-ho...

...fins que comprengué que l'acolliment era del tot desinteressat. Per això s'havia presentat tan senzillament vestit! Llavors i per demostrar ço que deia, envià a cercar l'auto. I des d'aquell dia que la il·lusió de Mr. Puigvert fou d'afavorir els seus amables parents i d'encarregar-se...

...de l'educació del fill, el qual, amb els anys, arribà a ésser un notable bacteriòleg. El bon vellet n'estava tot cofoi del seu protegit; res li escatimava pels seus treballs d'investigacions científiques. I, finalment, la fortuna immensa de l'antic Feliuet, passà al doctor Puigvert, glòria de la ciència.